Co-funded by the
Erasmus+ Programme
of the European Union

MAI, 2024

LA DRUM PRIN EUROPA ȘI ASIA EXPERIENȚE CULTURALE ȘI SOCIALE

ISSN 2972 – 032X ISSN-L 2972 – 032X
NO.3
COSTEȘTI, 2024

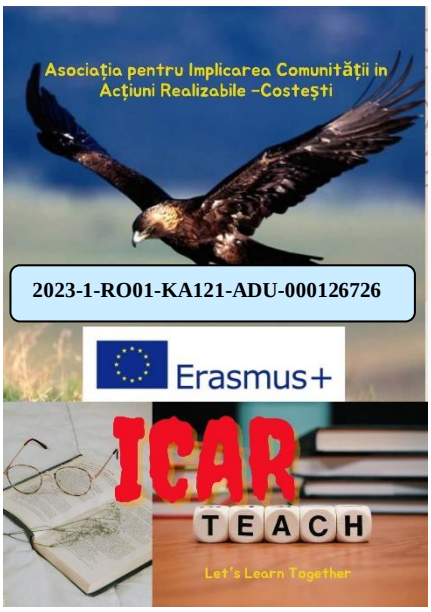

Co-funded by
the European Union

La drum prin Europa și Asia
experiențe culturale și sociale

Ghid istorico-geografic

COSTEȘTI, 2024
Nr. 3
ISSN 2972 – 032X ISSN-L 2972 – 032X

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, in any form or any means, without permission in writing from the authors.

„The European Commission is not responsible for any uploaded or submitted content. The content reflects the views only of the European Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein"

Material made within the Erasmus project
2023-1-RO01-KA121-ADU-000126726
EDUCAȚIA ADULȚILOR
2023-2024

ISSN 2972 – 032X ISSN-L 2972 – 032X

Co-funded by the European Union

Coordonator

Prof. Drăguț Violeta, ICAR Costești-România

Colaboratori

Formator, Vornicu Aurora Mihaela-ICAR Costești
Prof./formator, Stoenescu Lăcrămioara- ICAR Costești
Prof./formator, Vasilescu Sofia-ICAR Costești
Formator, Savu Gabi- ICAR Costești
Formator, Popescu Ion- ICAR Costești
Prof. înv. primar/formator, Vișan Ștefania Elena- ICAR Costești
Prof. /formator, Drăguț Violeta- ICAR Costești

Membri ICAR

Saulea Ionica Robertina, Stan Alexandru Marian, Neagoe Delia Adriana, Ghițulescu Daniela Zaharia Alexandru Ionuț, Ciobanu Ică, Popescu Ioan, Sandu Alexandru Gabriel, Popa Dragoș Ionuț, Anca Marius, Ioniță Cristian Eduard.

Editor

Prof. Drăguț Violeta, ICAR Costești-România

Corector

Prof. Vișan Ștefania Elena, ICAR Costești-România

Traducere

Prof. Ghițulescu Daniela, ICAR Costești-România

Coperta

Prof. Vasilescu Sofia, ICAR Costești-Romania

Cuprins

Introducere **5**

Mari sărbători religioase la turci **6**
Formator Vișan Ștefania 6

Istnabul-oraș istoric **7**
Formator Popescu Ion 7

Baglama, un instrument specific Tuciei **9**
Formator Vasilescu Sofia 9

Ruinele orașului Constantinopolului **11**
Formator–Drăguț Violeta 11

Catedrala Sfintei Irina-Hagia Eirene **12**
Formator–Ciobanu Ică 12

Moscheea Sfânta Sofia **13**
Saulea Ionica Robertina 13

Constantinopol & Istanbul **14**
Ioniță Cristian Eduard 14

Marmaray **15**
Zaharia Alexandru Ionuț 15

Legături în istorie și modernitate **16**
Neagoe Delia 16

Moscheea albastră **18**
Formator Vornicu Aurora Mihaela 18

Palatul Topkapi-oglinda Imperiului Otoman **19**
Formator Savu Gabi 19

Cartierul Eminonu **20**
Formator Stoenescu Lăcrămioara 20

Podul Galata **22**
Sandu Alexandru Gabriel 22

Introducere

Ghidul cultural reprezintă unul dintre rezultatele Proiectului Erasmus 2023-1-RO01-KA121-ADU-000126726, desfășurat în perioada 2023-2024 în cadrul ICAR Costești din România, în colaborare cu furnizori de formare din Europa.

Scopul acestui proiect constă în instruirea formatorilor din cadrul asociației noastre, concentrându-se pe dezvoltarea abilităților de predare a gândirii critice și laterale pentru adulți. Această formare a fost realizată prin două cursuri oferite de furnizori de formare din Uniunea Europeană.

Prin participarea la aceste cursuri, formatorii noștri au interacționat cu educatori din alte țări europene, au comunicat, au învățat împreună, au empatizat și, în cele din urmă, au stabilit conexiuni. Pe baza acestei colaborări și a materialelor studiate, participanții la cursuri au prezentat rapoarte culturale echipei de proiect. Având la bază aceste rapoarte, echipa a realizat această revistă, evidențiind farmecul și numeroasele beneficii ale programului Erasmus+.

Proiectul Erasmus 2023-1-RO01-KA121-ADU-000126726 se desfășoară între anii 2023 și 2024, fiind rezultatul eforturilor comune ale Școlii ICAR Costești din România și a furnizorilor de formare din întreaga Europă. Această inițiativă își propune să educe părinții, comunitățile și alte persoane interesate despre diferite culturi, să încurajeze consumul responsabil al informațiilor media și să descurajeze atitudinile de judecată. Astfel, proiectul contribuie la o înțelegere mai bună a obiectivelor stabilite în cadrul programului UE pentru anul 2020.

The cultural guide stands as one of the outcomes of the Erasmus Project 2023-1-RO01-KA121-ADU-000126726, conducted during the period 2023-2024 within the ICAR Costești School in Romania, in collaboration with training providers from Europe.

The purpose of this project is to train educators within our association, focusing on enhancing skills in teaching critical and lateral thinking for adults. This training was carried out through two courses provided by training providers from the European Union.

By participating in these courses, our trainers engaged with educators from other European countries, communicated, learned together, empathized, and ultimately established connections. Based on this collaboration and the materials studied, course participants presented cultural reports to the project team. Using these reports as a foundation, the team created this magazine, showcasing the charm and numerous benefits of the Erasmus+ program.

The Erasmus Project 2023-1-RO01-KA121-ADU-000126726takes place between 2023 and 2024, resulting from the joint efforts of the ICAR Costești School in Romania and training providers from across Europe. This initiative aims to educate parents, communities, and other interested individuals about different cultures, promote responsible media consumption, and discourage judgmental attitudes. Thus, the project contributes to a better understanding of the objectives set within the EU's 2020 program.

Project coordinator- Drăguț Violeta

Mari sărbători religioase la turci

Formator Vișan Ștefania
ICAR Costești

Turcii au ca religie Islamul, religie divină a păcii şi toleranţei. Etimologic, Islam şi Slm au aceeaşi rădăcină, cu înţeles de pace. Islamul, conform contextului istoriei şi al civilizaţiei, este, cronologic, ultima dintre religiile monoteiste, fiind o religie născută la Mecca, în Arabia, la începutul secolului al VII-lea (d.H.), și se socoteşte continuarea, confirmarea şi completarea iudaismului şi creştinismului.

Învăţătura Coranică instituie direct trăsături de comportament, obiceiuri şi cutume proprii; este un îndrumar de viaţă scris în parametrii toleranţei şi bunei convieţuiri. Islamul îndeamnă la dragoste, la pace şi prietenie.

Sărbătorile religioase ale calendarului Islamic sunt mai multe, dar cele mai importante sunt: Ramazan Bayram (Sărbătoarea postului), următoarea fiind Kurban Bayram (Sărbătoarea Sacrificiului), care începe în luna decembrie.

Marea sărbătoare a credincioșilor musulmani, Ramazan Bayram, este o sărbătoare ce se întinde pe trei zile și mai este cunoscută și ca Seker Bairam, sărbătoarea dulciurilor. Sărbătoarea, care este celebrată în general în familie sau în compania prietenilor, marchează sfârşitul celor 30 de zile de post şi rugăciune – Luna Ramazan, ocazie cu care sunt oficiate slujbe religioase în toate geamiile. Vineri, 15 iunie, este prima dintre cele trei zile Ramazan Bayram, zi în care credincioșii musulmani merg la geamie, iar copiii merg să-i colinde pe cei în vârstă, urându-le „Ramazan Bayraminiz Kayirli Bolsin!” – la tătari și „Ramazan Bayraminiz Mubarek Olsun!” – la turci, ceea ce se traduce prin „Bayram fericit!”. În schimb, primesc dulciuri și bani.

Cu această ocazie, femeile musulmane pregătesc tăvi cu baclavale, sarailii, halva, kurabie – fursecuri făcute cu iaurt, katlama – plăcintă cu brânză dulce, fructe glasate sau în compot și multe alte dulciuri tradiționale.

Sărbătoarea Sacrificiului, cunoscută ca „Kurban Bayramı” în turcă, are o mare importanță pentru Turcia și poporul ei. Această sărbătoare religioasă se bazează pe calendarul Hijri și este sărbătorită anual, având loc cu 11 zile mai devreme în fiecare an, conform calendarului gregorian.

Semnificația religioasă a acestei sărbători e printre multele lucruri care ne leagă împreună, pe evrei, creștini și musulmani, întrucât evenimentul e menționat în cărțile sfinte ale celor trei religii monoteiste. Istoria „Sărbătorii Sacrificiului” sau „Kurban Bayramı” datează din povestea profetului Ibrahim (Avraam) în tradiția islamică.

Conform narațiunii religioase, Ibrahim este supus unui test de credință când Dumnezeu îi cere să-și sacrifice fiul iubit. În timp ce Ibrahim se pregătea să îndeplinească această poruncă, Dumnezeu a intervenit și a oferit un animal de sacrificiu în locul

fiului său. Acest act de intervenție divină a demonstrat devotamentul și ascultarea neclintite ale lui Ibrahim.

Acest eveniment simbolizează ascultarea, abnegația și credința.

Pentru Turcia, Sărbătoarea Sacrificiului este o importantă sărbătoare religioasă și culturală care reunește familiile și promovează unitatea în cadrul comunității. Este un timp pentru reflecție, recunoștință și acte de bunătate. În timpul acestei sărbători, familiile se adună pentru a face rugăciuni la moschee și pentru a se angaja în diferite tradiții și ritualuri.

Kurban Bayram e un eveniment al comuniunii, celebrat prin consumul de mâncăruri tradiționale cu miel sau alte animale și deserturi populare. Mâncarea e împărțită în trei părți: familia primește o parte, rudele și prietenii, a doua parte, în timp ce nevoiașii (inclusiv de alte religii) primesc cealaltă treime. De asemenea, se oferă cadouri, în special copiilor.

Bibliografie: https://ro.wikipedia.org/wiki/Obiceiuri_%C8%99i_tradi%C8%9Bii_la_turci

Istnabul-oraș istoric

Formator Popescu Ion
ICAR Costești

Am primit cu entuziasm vestea participării la formarea europeană din cadrul proiectului Erasmus. M-am prezentat la autocar în orașul Costești, la punctul stabilit, unde ne-am întâlnit cu toții, dornici să învățăm și să descoperim locuri și oameni noi.

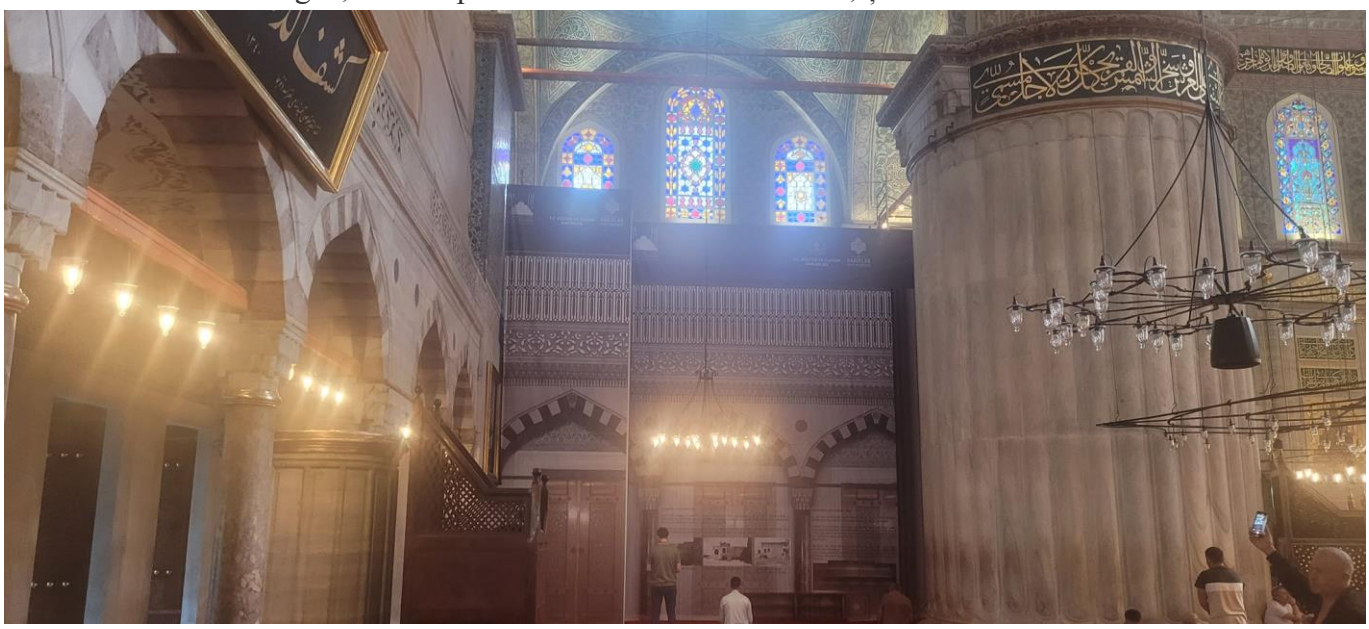
Cu emoție, am urcat în autocar, alegându-ne locurile, fiecare cu gândurile sale și așteptările legate de activitățile ce ne așteptau. Prima oprire a fost la București, urmată de trecerea prin vama româno-bulgară, unde am prezentat pașaportul. După aceasta, am continuat drumul, iar traversarea graniței Bulgariei cu Turcia a fost marcată de prezentarea din nou a pașaportului, înainte de a ne îndrepta spre Istanbul, pe malul strâmtorii Bosfor.

Am avut ocazia să vizităm acest oraș cosmopolit, cunoscut pentru frumusețea sa, cu numeroase bărci și vapoare colorate care navigau pe apă. După activitățile programate, am avut timp liber în care am explorat orașul, savurând diverse preparate turcești la cină.

Fiecare zi a fost plină de activități interesante, dar m-a impresionat în mod special Moscheea Albastră. Aceasta a fost construită de către al 14-lea Sultan Otoman, Ahmet I (1603-1617), și este cea mai

mare și mai impresionantă moschee din Istanbul. Construcția a început în anul 1609 sub îndrumarea arhitectului Mehmet Agha, un discipol al celebrului arhitect Sinan, și a fost finalizată în 1616.

Moscheea Sultanului Ahmet reprezintă ultima și cea mai grandioasă structură a imperiului otoman. Deși au fost construite ulterior alte moschei, niciuna nu se compară cu proporțiile și splendoarea acesteia. Un aspect distinctiv al Moscheii Albastre este că este singura moschee din Turcia care dispune de 6 minarete, ceea ce o face unică printre celelalte moschei otomane. Miniretele, amplasate în colțurile moscheii, au câte 16 balcoane decorate cu granit albastru.

Moscheea Sultanului Ahmet, cunoscută și sub numele de Moscheea Albastră, este una dintre cele mai emblematici lăcașuri de cult din Istanbul, Turcia. Aceasta a fost construită între 1609 și 1616, în timpul domniei sultanului Ahmet I, și se remarcă prin arhitectura sa impresionantă, dar și prin istoria sa fascinantă.

Situată în apropierea Hagiei Sophia, Moscheea Albastră este un exemplu strălucit al stilului arhitectural otoman, combinând influențe bizantine și islamice. Clădirea este celebră pentru cele șase minarete înalte, care o fac unică în peisajul moscheilor din Turcia. Aceasta a fost prima moschee din lume care a avut un număr atât de mare de minarete, un detaliu care a stârnit unele controverse la vremea respectivă.

Moscheea este înconjurată de o curte dreptunghiulară, ce poate fi considerată pătrată, având o lățime de 57 m și o lungime de 62 m, cu 8 porți, dintre care 3 deschid către piață. Din acestea, doar 7 au supraviețuit până în prezent. Zidurile grădinii sunt decorate cu feronerie de fier, iar Evliya Celebi menționa că în grădină se află nisip alb și diverse pomi fructiferi.

Intrarea principală a moscheei este situată în centrul zidului de nord, orientată spre Hipodromul Atmeydani (Piața cu cai). Pe acest zid se află două porți monumentale, una pe latura de vest și cealaltă pe latura de est, ambele având fântâni pentru spălatul ritual și pasaje boltite.

Moscheea este amplasată pe o platformă mai înaltă decât grădina, iar accesul în curtea interioară se face prin 3 porți cu trepte din marmură. Curtea este pavată cu marmură albă și este înconjurată de o arcadă cu boltă continuă, sprijinită de 26 de coloane unite prin arcuri circulare.

Faianța utilizată în construcția acestei moschei reflectă apogeul artei otomane, care și-a menținut influența în secolul al XVII-lea. Culorile predominante sunt albastrul, verdele și turcoazul, deși faianța de culoare roșu aprins a fost folosită mai puțin comparativ cu secolul anterior. Faianța roșie coral, care a fost folosită timp de aproximativ o jumătate de secol, și-a pierdut din strălucire din cauza rarității materiei prime.

Această experiență de învățare în cadrul proiectelor Erasmus+ oferă oportunități valoroase pentru dezvoltarea personală și profesională, sprijinind internaționalizarea și îmbunătățirea instituțională a școlilor și altor organizații din învățământul școlar.

Baglama, un instrument specific Tuciei

Formator Vasilescu Sofia
ICAR Costești

Baglama, un instrument emblematic al muzicii turcești, este mai mult decât un simplu instrument de muzică; este o parte esențială a tradițiilor culturale și identității naționale. Cu formele sale distincte și sunetul său inconfundabil, baglama a capturat inimile multor generații, având un rol important în transmiterea emoțiilor și a poveștilor din folclorul turc.

Originile baglamale se pierd în negura timpului, având rădăcini adânci în istoria muzicii din regiune. Instrumentul a evoluat de-a lungul secolelor, integrând influențe din diferite culturi și stiluri muzicale. Este construit dintr-o combinație de lemn de esență tare, care îi conferă un ton cald și plin, și este acoperit cu o folie subțire, care amplifică sunetele emise. De obicei, baglama are un gât lung, care permite muzicianului să ajungă la o gamă largă de note, facilitând astfel interpretarea unei varietăți de melodii.

Sunetul baglamale este unic, având o capacitate de a evoca o gamă largă de emoții. De la melancolie la bucurie, baglama reușește să capteze esența sentimentelor umane. Muzicienii, prin tehnicile lor de interpretare, pot transforma o simplă melodie într-o poveste plină de viață, invitând ascultătorii într-o călătorie sonoră fascinantă. Această capacitate de a crea legături emoționale profunde cu publicul a făcut din baglama un instrument preferat atât în cadrul concertelor, cât și în evenimentele sociale.

De-a lungul anilor, baglama a fost asociată cu muzica populară și folclorică, având un loc deosebit în tradițiile comunităților rurale. Aici, instrumentul nu este doar un obiect artistic, ci devine un simbol al identității culturale. În cadrul sărbătorilor, nunților și altor ocazii festive, baglama este adesea folosită pentru a acompania dansurile tradiționale, creând o atmosferă de celebrare și unitate. Această legătură între muzică și comunitate este profundă, iar baglama devine un element central în ritualurile sociale și culturale.

În Turcia, serile petrecute alături de familie și prieteni au o

tradiție profundă, iar baglama joacă un rol central în aceste întâlniri sociale. Oamenii se adună în jurul mesei, unde muzica devine limbajul comun, iar baglama devine instrumentul care aduce oamenii împreună.

Printre cele mai cunoscute melodii interpretate la baglama se numără "Kara Toprak," care evocă sentimente profunde de nostalgie și iubire pentru natură. Această melodie populară captează esența tradițiilor turcești, fiind adesea cântată la petreceri și evenimente sociale. O altă piesă emblematică este "Dil Müzik," o melodie folk plină de emoție, care reflectă viața cotidiană și poveștile oamenilor. Aceasta este adesea interpretată cu multă pasiune, aducând la viață amintiri și trăiri intense. Un alt cântec renumit este "Sarı Gelin," care vorbește despre dragoste și dor. Această melodie este apreciată nu doar pentru versurile sale, ci și pentru melodia sa melodioasă, fiind interpretată în numeroase stiluri și variante."Mavi Tuna" este o melodie care explorează teme de dor și legătura cu natura, fiind un alt exemplu de piesă populară iubită de muzicieni și ascultători deopotrivă. "Fikrimin İnce Gülü" este o altă melodie clasică turcească, adesea cântată cu baglama, care vorbește despre dragoste și dorință. Această piesă este un adevărat testament al bogăției culturale a muzicii turcești, fiind parte integrantă din repertoriul multor artiști.

Pe lângă funcția sa în cadrul evenimentelor tradiționale, baglama a evoluat și în muzica contemporană. Mulți artiști moderni au început să experimenteze cu acest instrument, integrându-l în genuri variate, de la rock la pop. Această adaptabilitate demonstrează nu doar versatilitatea baglamalei, ci și relevanța sa continuă în peisajul muzical contemporan. Astfel, baglama reușește să se reinventeze constant, atrăgând noi generații de muzicieni și ascultători.

Muzica interpretată la baglama nu este doar o formă de divertisment, ci și un instrument valoros în dezvoltarea gândirii critice și creative. În cadrul serilor petrecute în jurul baglamalei, oamenii nu doar că ascultă și cântă, ci și interacționează prin discuții despre versuri, semnificații și emoțiile pe care muzica le evocă. Aceste conversații stimulează reflexia și analiza, contribuind la formarea unei gândiri critice.
De asemenea, interpretarea baglamalei încurajează creativitatea. Muzicienii adesea improvizează, experimentând cu ritmuri și melodii, ceea ce le permite să își exprime personalitatea și viziunea artistică. Acest proces de creare și reinterpretare a melodiilor tradiționale le dezvoltă abilitățile creative și le oferă o înțelegere mai profundă a tradițiilor muzicale.

Baglama nu este doar un instrument; este un simbol al patrimoniului cultural turcesc. Prin sunetele sale, baglama povestește despre tradiții, istorie și comunitate, păstrând vie legătura dintre trecut și prezent. De la festivaluri locale până la scene internaționale, baglama continuă să fie o forță vie în muzica

turcească, reprezentând o punte între generații și o modalitate de a exprima frumusețea diversității culturale. Această bogăție sonoră și emoțională face din baglama un instrument de neuitat, un adevărat ambasador al tradițiilor turcești.

Ruinele orașului Constantinopolului

Formator–Drăguț Violeta
ICAR Costești

Istanbul, orașul care se întinde pe malurile strâmtorii Bosfor, este un loc unde trecutul și prezentul se împletesc într-o manieră fascinantă. Ruinele Constantinopolului, odată capitala glorioasă a Imperiului Bizantin, povestesc despre o eră în care acest oraș a fost un centru al puterii, culturii și spiritualității. Această metropolă, plină de viață și diversitate, își dezvăluie istoria complexă prin vestigiile sale arhitecturale, fiecare structură având o poveste unică de spus.

Fondat de împăratul Constantin cel Mare în anul 330 d.Hr., Constantinopolul a fost conceput ca o nouă capitală a Imperiului Roman, o alegere strategică datorată poziției sale geografice, ce oferea control asupra rutelor comerciale esențiale. De-a lungul secolelor, orașul a devenit un punct de întâlnire între culturi și religii, influențând profund dezvoltarea regiunii. Hagia Sophia, simbolul cel mai emblematic al acestui trecut glorios, a fost inițial o catedrală ortodoxă, un loc sacru de închinare, dar a fost transformată în moschee după cucerirea otomană din 1453. Această transformată îi conferă un caracter dual, oglindind complexitatea istorică a orașului. Cu mozaicuri strălucitoare și un dom impresionant, Hagia Sophia continuă să atragă vizitatori din întreaga lume, fiind o dovadă vie a măiestriei arhitecturale bizantine.

Pe lângă Hagia Sophia, Istanbulul păstrează și alte ruine remarcabile care spun povestea Constantinopolului. Palatul Topkapi, reședința sultanilor otomani timp de secole, oferă o privire asupra vieții extravagante de la curtea imperială. Aici, artefactele istorice, bijuteriile și manuscrisele reflectă nu doar bogăția, ci și influența culturală pe care Imperiul Otoman o exercita asupra regiunii și nu numai. Fiecare cameră, fiecare curte și grădină din acest palat poartă ecoul unei epoci în care puterea și arta se împleteau armonios.

Catedrala Sfintei Irina, situată în apropierea Hagiei Sophia, este un alt exemplu strălucitor al patrimoniului bizantin. Considerată cea mai veche biserică din Istanbul, aceasta servește ca un simbol al continuității religioase și culturale a orașului. Deși nu mai are funcția de catedrală, rămâne un loc de interes, fiind vizitată de turiști și cercetători care doresc să descopere rădăcinile profunde ale tradițiilor ortodoxe.

Impactul acestor ruine nu se limitează doar la istoria locală; ele constituie un magnet pentru istorici, arheologi și turiști din întreaga lume. Fiecare vizitator care pășește pe străzile Istanbulului devine parte a unei narațiuni mai mari, una care include războaie, alianțe, migrări și transformări culturale. Ruinele Constantinopolului sunt o lecție despre complexitatea umană, despre cum diverse culturi pot coexista și influența reciproc.

Pentru Istanbul, conservarea acestor ruine este esențială. Autoritățile locale și organizațiile internaționale colaborează pentru a asigura protecția acestui patrimoniu cultural, conștientizând importanța sa nu doar pentru identitatea turcească, ci și pentru întreaga umanitate. Proiectele de restaurare și întreținere sunt cruciale pentru păstrarea acestor monumente, permițând generațiilor viitoare să se conecteze cu trecutul și să învețe din el.

Ruinele Constantinopolului sunt, așadar, mult mai mult decât simple relicve ale unei civilizații

apuse. Ele reprezintă un mozaic de culturi, credințe și tradiții care continuă să influențeze Istanbulul modern. Într-o lume în continuă schimbare, aceste vestigii ne reamintesc de bogăția diversității umane și de importanța dialogului intercultural. Fiecare piatră, fiecare coloană și fiecare mozaic poartă cu sine povestea unei istorii fascinante, care merită să fie explorată și apreciată. Prin vizitarea acestor ruine, nu doar că ne conectăm cu trecutul, dar ne și angajăm să păstrăm vie memoria unui oraș care a fost și rămâne un simbol al toleranței și diversității.

Astfel, Istanbulul și ruinele sale din Constantinopol continuă să fascineze și să inspire, invitându-ne să descoperim nu doar istoria, ci și esența umanității.

Catedrala Sfintei Irina-Hagia Eirene

Formator–Ciobanu Ică
ICAR Costești

Catedrala Sfintei Irina, cunoscută și sub numele de Hagia Irene, este un monument emblematic situat în inima Istanbulului, reprezentând una dintre cele mai vechi biserici creștine din oraș. Construită în secolul al IV-lea, această catedrală este adesea eclipsată de faima Hagiei Sophia, dar istoria și semnificația sa sunt la fel de fascinante.

Începuturile Sfintei Irina sunt strâns legate de perioada bizantină, când Constantin cel Mare a decis să construiască o catedrală care să reflecte puterea și credința imperiului. Edificiul a fost inițial dedicat Sfintei Irina, martir creștin, iar arhitectura sa a fost influențată de stilurile bizantine timpurii. Catedrala a fost concepută ca un loc de închinare, dar și ca un simbol al unității religioase.

Un aspect remarcabil al Sfintei Irina este că a reușit să supraviețuiască distrugerilor și transformărilor de-a lungul secolelor. Deși a suferit modificări în timpul diferitelor perioade istorice, structura sa originală a rămas intactă. Această reziliență se datorează, în parte, statutului său de biserică militară, utilizată pentru ceremonii religioase importante, cum ar fi încoronarea împăraților bizantini.

Arhitectura catedralei este impresionantă, cu un dom central masiv și coloane elegante care susțin arcadele. Interiorul este decorat cu mozaicuri și fresce care ilustrează teme religioase, dar, spre deosebire de Hagia Sophia, Sfintei Irina îi lipsesc bogățiile ornamentale exterioare. Această simplitate este, însă, ceea ce îi conferă o frumusețe aparte, accentuând atmosfera de liniște și contemplare.

După cucerirea otomană din 1453, Sfintei Irina a fost transformată în magazie de arme, iar ulterior a fost folosită ca biserică militară. De-a lungul timpului, a fost neglijată, dar a continuat să fie un loc de pelerinaj pentru mulți credincioși ortodocși. În prezent, este un muzeu deschis publicului, păstrând vie amintirea tradițiilor bizantine.

Catedrala Sfintei Irina nu este doar un loc de worship, ci și un simbol al dialogului intercultural.

Istoria sa ilustrează cum diverse religii pot coexista, fiecare lăsându-și amprenta asupra locului. Este un punct de întâlnire între creștinism și islam, un loc în care vizitatorii pot înțelege bogăția diversității culturale a Istanbulului.

Pe lângă semnificația sa religioasă, catedrala este un loc important pentru studii arheologice și istorice. Rămășițele și artefactele descoperite aici oferă o privire asupra vieții cotidiene din perioada bizantină, contribuind astfel la o mai bună înțelegere a evoluției culturii și societății în regiune.

Catedrala Sfintei Irina este un monument deosebit care merită vizitat. Ea reprezintă nu doar un exemplu de arhitectură bizantină, ci și un simbol al continuității și al interacțiunii dintre culturi. Prin frumusețea sa modestă și istoria sa bogată, Sfintei Irina rămâne o mărturie a trecutului glorios al Istanbulului și un loc de reflecție pentru cei care îi trec pragul.

Moscheea Sfânta Sofia

Saulea Ionica Robertina
ICAR Costești

Hagia Sophia, cunoscută oficial ca Marea Moschee, este o emblematică moschee din Istanbul, Turcia, situată aproape de malul mării și în vecinătatea celebrei Moschei Albastre. De-a lungul unei istorii bogate, Hagia Sophia a fost martoră la numeroase transformări culturale și religioase ale orașului.

Construcția acestui monument remarcabil datează din secolul al IV-lea, când împăratul Constantin cel Mare a ridicat prima biserică purtând acest nume. Aceasta a fost amplasată pe un loc sacru, unde anterior existase un templu dedicat zeiței Artemis, pe acropolisul vechiului Byzantion. Biserica a fost extinsă ulterior sub conducerea succesorului său, Constantius, în anul 365, când a devenit reședința episcopală a Constantinopolului.

În 404, biserica a fost distrusă de flăcări în timpul unei revolte legate de exilul Sfântului Ioan Chrisostom. Reconstrucția a fost inițiată de împăratul Teodosiu al II-lea în 415, dar noul edificiu a fost devastat în timpul revoltei cunoscută sub numele de Nika în 532, care aproape că a dus la răsturnarea tronului împăratului Iustinian I, cunoscut și ca "cel Mare". Hagia Sophia a funcționat ca Catedrală a Patriarhiei Ecumenice de Constantinopol până în 1453, când orașul a fost cucerit de turci și lăcașul a fost transformat în moschee.

În 1935, sub conducerea lui Atatürk, fondatorul modern al Turciei, Hagia Sophia a fost convertită în muzeu, simbolizând un angajament față de diversitatea culturală și religioasă. Datorită valorii sale istorice și arhitecturale, a fost inclusă pe lista monumentelor patrimoniului mondial UNESCO în 1985.

Totuși, statutul Hagia Sophia a continuat să genereze controverse. În iulie 2020, Consiliul de Stat al Turciei a declarat că transformarea sa în muzeu a fost ilegală, restabilind astfel statutul de moschee. Această decizie a suscitat reacții puternice, inclusiv din partea UNESCO și a unor țări, precum Grecia, care și-au exprimat îngrijorările cu privire la protejarea patrimoniului cultural și accesibilitatea publicului la acest simbol istoric.

Prima rugăciune de vineri în calitate de moschee a avut loc pe 24 iulie 2020, în prezența președintelui Recep Tayyip Erdoğan și a mulțimii de credincioși. Astăzi, Hagia Sophia este deschisă

vizitatorilor, uimind cu dimensiunile sale impresionante, ornamentele elaborate și atmosfera de respect.

Arhitectura Hagia Sophia este impresionantă și remarcabilă. Clădirea măsoară 73 de metri lungime și 82 de metri lățime, având o înălțime maximă de 55 de metri. Cele patru minarete se ridică la o înălțime de 60 de metri, adăugând o notă grandioasă pe cerul orașului.

Pe parcursul timpului, în apropierea Hagiei Sophia s-au construit alte trei edificii notabile: Tezaurul, Baptisteriul și Clădirea Patriarhatului, din care astăzi mai există doar amintiri. Baptisteriul a fost transformat în mausoleu pentru doi sultani turci, iar vechea clădire a Tezaurului continuă să se mențină între contraforturile din partea de nord-est a complexului.

De-a lungul anilor, turcii au adăugat diverse construcții mici în complexul Hagia Sophia, inclusiv o fântână de purificare, un ceas, o medresă (școală coranică) și mai multe mausolee care adăpostesc rămășițele membrilor dinastiei otomane. Astfel, Hagia Sophia rămâne un simbol vibrant al diversității istorice și culturale a Istanbulului, continuând să atragă vizitatori din întreaga lume datorită frumuseții și semnificației sale profunde.

Constantinopol & Istanbul

Ioniță Cristian Eduard
ICAR Costești

Turcia, și în special orașul Istanbul, ascunde numeroase mistere și curiozități istorice care fascinantează vizitatorii. Istanbul, cunoscut anterior sub numele de Constantinopol, a fost o metropolă grecească, apoi romană, bizantină și, începând din 1453, turcească. Această istorie complexă a orașului îl transformă într-un loc unde creștinismul și islamul se suprapun într-o armonie surprinzătoare.

Ruinele vechiului Constantinopol sunt lăsate în centrul orașului, constituind un muzeu în aer liber și o dovadă a măreției civilizațiilor care s-au succedat în acest loc. Aceste relicve istorice par să spună povestea unui trecut glorios, amintind de splendorile orașului de altădată.

Una dintre cele mai remarcabile structuri este Columna lui Constantin, situată în piața Sultanahmet. Această coloană impunătoare, datând din timpul împăratului Constantin cel Mare, atrage atenția tuturor celor care o văd pentru prima dată, întrebându-se de ce se află acolo. În realitate, aceasta are o semnificație profundă în istoria orașului. Columna a fost o parte integrantă a Hipodromului bizantin, construit de împăratul roman Septimius Severus după ocuparea coloniei grecești Byzantion în anul 203, când orașul a fost redenumit Augusta Antonina.

Ulterior, Hipodromul a fost refăcut și extins de Constantin cel Mare, când orașul a fost declarat capitala Imperiului Bizantin. Această arenă splendidă era centrul vieții sociale și culturale, unde se desfășurau curse de care trase de cai și diverse competiții, fiind un loc de întâlnire pentru cetățeni și un simbol al puterii imperiale.

Pe lângă Columna lui Constantin, în zonă se găsesc și alte vestigii care reflectă bogata istorie a orașului, precum fosta bazilică a lui Santa Sofia și ruinele palatului imperial. Aceste situri istorice nu doar că atrag turiști, ci oferă și o fereastră asupra unui trecut fascinant, unde tradițiile grecești, romane, bizantine și otomane se împletesc într-un mod unic.

Astfel, Istanbul continuă să fie un loc de explorare pentru cei care doresc să descopere straturi ale istoriei și culturii, un oraș în care fiecare colț are o poveste de spus. Moscheea Sfânta Sofia a fost biserică

creștină, apoi moschee, muzeu, iar în present este tot moschee, începând cu data de 24 iulie 2020, când după 86 de ani a avut loc o slujbă religioasă în cadrul moscheei Un panou verde cu inscriptii aurii in turca, araba si engleza afiseaza noua denumire: *Marea Moschee Hagia Sophia*, podeaua este acoperita cu un covor de culoare turcoaz aprins, iar perdele albe acopera, în timpul rugaciunii musulmane, mozaicurile cu icoanele Fecioarei Maria, pruncului Iisus si alte simboluri crestine.

Marmaray

Zaharia Alexandru Ionuț
ICAR Costești

Marmaray este un proiect de transport de mare importanță pentru Istanbul, care conectează partea europeană a orașului cu cea asiatică printr-un tunel subacvatic. Inaugurat în 2013, acest sistem feroviar modern este un exemplu de inginerie de vârf și contribuie semnificativ la reducerea traficului din Istanbul, un oraș cunoscut pentru aglomerația sa.

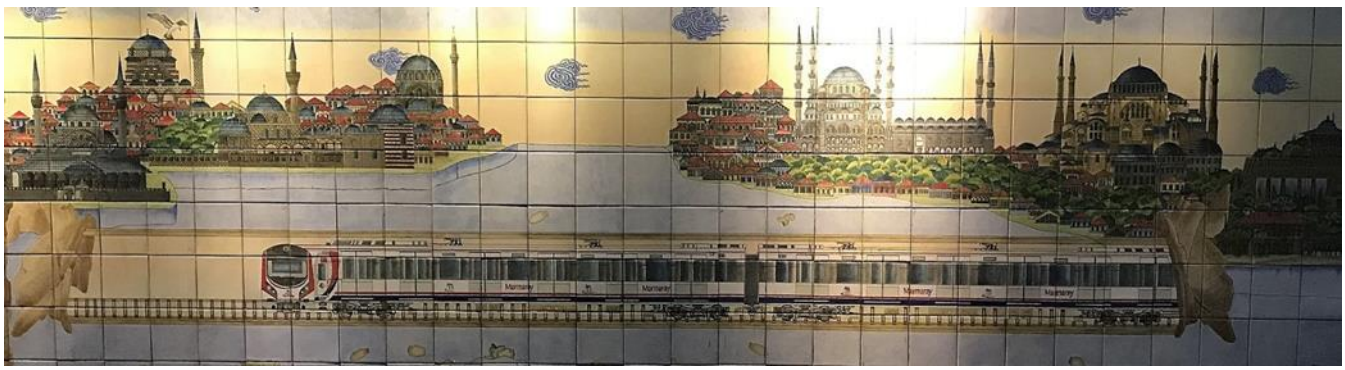
Proiectul Marmaray a fost inițiat cu scopul de a îmbunătăți infrastructura de transport din Istanbul și de a facilita mobilitatea între cele două continente. Tunelul subacvatic, care se află la o adâncime de 60 de metri sub apă, are o lungime de aproximativ 13,5 kilometri, dintre care 1,4 kilometri sunt sub Bosfor. Această conexiune nu doar că reduce timpul de călătorie între cele două maluri, dar și îmbunătățește semnificativ accesibilitatea pentru locuitorii orașului.

Linia se întinde de la Halkalı, pe partea europeană, până la Gebze, pe partea asiatică, de-a lungul țărmului nordic al Mării Marmara.

Construcția liniei a început în 2004 și a fost inițial destinată să fie finalizată după nouă ani, nu cinci, cât prevedea proiectul, cauzele întârzierilor au fost în principal descoperirea siturilor istorice și arheologice de-a lungul traseului. Proiectului a fost inaugurat de prim-ministrul Erdoğan, la 29 octombrie 2013. Linia poate transporta 75.000 de pasageri pe oră pe fiecare linie.

Marmaray nu este doar un sistem de transport, ci și un simbol al modernizării Turciei. Este echipat cu cele mai noi tehnologii de siguranță și eficiență energetică, inclusiv trenuri electrice care reduc emisiile de carbon. În plus, proiectul a inclus și modernizarea stațiilor existente, care acum oferă facilități moderne pentru pasageri.

De asemenea, Marmaray are un impact pozitiv asupra economiei locale, facilitând accesul la locuri de muncă și atrăgând investiții în zonele adiacente stațiilor. Această rețea feroviară este integrată cu

alte forme de transport, cum ar fi metroul, autobuzele și feriboturile, oferind astfel o soluție de transport completă pentru locuitorii și vizitatorii Istanbulului.

Cu toate că a fost întâmpinat cu provocări în timpul construcției, inclusiv întâlniri cu artefacte istorice, Marmaray reprezintă un pas important în viitorul transportului urban din Istanbul. Proiectul continuă să fie extins, cu planuri pentru a conecta și mai multe zone din oraș, contribuind astfel la dezvoltarea sustenabilă a metropolei.

Marmaray nu este doar o realizare inginerească impresionantă, ci și un simbol al integrării și dezvoltării Istanbulului ca oraș modern, capabil să facă față provocărilor secolului XXI.

Legături în istorie și modernitate

Neagoe Delia
ICAR Costești

Podurile de peste strâmtoarea Bosfor sunt nu doar capodopere ale ingineriei, ci și simboluri ale conectivității între continente și ale evoluției infrastructurii de-a lungul timpului. Aceste structuri au avut un rol crucial în istoria Turciei și în dezvoltarea orașului Istanbul, facilitând legăturile comerciale și culturale dintre Europa și Asia, contribuind astfel la creșterea economică și socială a regiunii. Acest articol își propune să analizeze evoluția și semnificația podurilor de peste Bosfor în contextul istoric și modern.

Primul pod construit peste Bosfor, cunoscut sub numele de Podul Bosfor I sau Podul Boğaziçi, a fost inaugurat în 1973. Această realizare a marcat o etapă importantă în dezvoltarea Turciei, deoarece a creat o legătură directă între cele două continente. Podul, o structură suspendată, are o lungime de aproximativ 1.560 de metri și o lățime de 33 de metri, devenind rapid un simbol al Istanbulului și o atracție turistică de renume. Designul său elegant și peisajul înconjurător au transformat podul într-un punct de interes nu doar pentru localnici, ci și pentru vizitatori din întreaga lume.

Ulterior, în 1988, a fost finalizat Podul Bosfor II, cunoscut sub numele de Podul Fatih Sultan Mehmet. Această construcție, situată la nord de primul pod, a adus îmbunătățiri semnificative

infrastructurii de transport. Cu o lungime de aproximativ 1.090 de metri și o lățime de 39 de metri, acest pod a crescut capacitatea de trafic și a contribuit la fluidizarea circulației între cele două părți ale orașului. Podul Fatih Sultan Mehmet a demonstrat astfel importanța continuării dezvoltării infrastructurii pentru a face față provocărilor urbane.

Cel de-al treilea pod, Yavuz Sultan Selim, finalizat în 2016, reprezintă o evoluție tehnologică deosebită. Cunoscut și sub numele de Podul al III-lea peste Bosfor, acesta este o structură suspendată cu două niveluri, fiecare nivel având câte o autostradă. Cu o lungime de aproximativ 2.164 de metri, Yavuz Sultan Selim este nu doar cel mai lung pod din Istanbul, ci și cel mai lung pod suspendat din lume cu două niveluri. Acest proiect ambițios a fost denumit în onoarea sultanului otoman Selim I și reflectă angajamentul Turciei de a-și moderniza infrastructura.

Impactul acestor poduri asupra dezvoltării Istanbulului și a regiunii este semnificativ. Ele au facilitat nu doar fluxul de persoane, ci și de bunuri și servicii, stimulând astfel economia locală și turismul. De asemenea, podurile au contribuit la reducerea congestionării traficului, îmbunătățind mobilitatea cetățenilor și facilitând accesul la oportunități de muncă și educație.

Mai mult decât simple realizări tehnice, podurile de peste Bosfor reprezintă conexiuni globale și simboluri ale dezvoltării urbane. Ele ilustrează cum infrastructura modernă poate aduce schimbări

profunde în calitatea vieții și în structurile comunității. Aceste construcții sunt un exemplu de inovație și colaborare între diverse domenii, demonstrând puterea sinergiei în realizarea unor proiecte de amploare.

Podurile peste Bosfor nu sunt doar realizări tehnice, ci și reprezentări ale conexiunilor globale și ale dezvoltării urbane. Ele ilustrează modul în care infrastructura modernă poate aduce schimbări semnificative în calitatea vieții și în dezvoltarea unei comunități. Aceste poduri sunt modele inspiraționale de inovație și colaborare între diferite domenii de expertiză.

Peste Conul de Aur au fost construite:

Podul Bosfor I (Boğaziçi Köprüsü) - Inaugurat în 1973.

Podul Bosfor II (Fatih Sultan Mehmet Köprüsü) - Finalizat în 1988.

Podul Yavuz Sultan Selim (Podul al III-lea peste Bosfor) - Finalizat în 2016.

Podurile peste Bosfor nu sunt doar cai de acces între două continente, ci și

simboluri ale progresului, conexiunii și adaptării la schimbări. Evoluția lor tehnologică și impactul lor asupra vieții oamenilor reflectă importanța infrastructurii durabile și a investițiilor în dezvoltarea urbană. Aceste poduri rămân un tribut atât ingeniozității umane, cât și spiritului de cooperare globală.

Moscheea albastră

Formator Vornicu Aurora Mihaela
ICAR Costești

Moscheea Albastră, cunoscută oficial ca Moscheea Sultanului Ahmet, este una dintre cele mai emblematici lăcașuri de cult din Istanbul, Turcia. Această capodoperă arhitecturală, construită între 1609 și 1616 în timpul domniei sultanului Ahmet I, nu doar că fascinează prin frumusețea sa estetică, dar și prin semnificația istorică și culturală pe care o poartă.

Construcția moscheii a fost inițiată ca parte a unei ambiții mai mari de a întări statura imperială a sultanului Ahmet I și de a demonstra puterea otomană. Situată în apropierea Hagiei Sophia, moscheea îmbină stilurile arhitecturale bizantine și otomane, reprezentând o sinteză a tradițiilor religioase și culturale.

Moscheea Albastră este renumită pentru cele șase minarete, un detaliu care a stârnit controverse la vremea respectivă, deoarece până atunci cele mai multe moschei importante aveau doar patru. Minaretele, înălțându-se la aproximativ 60 de metri, contribuie la impunătoarea siluetă a moscheii în peisajul istoric al Istanbulului.

Construcția moscheii se remarcă prin minarete sale care se înalță spre cer, fiecare având un balcon decorativ. Fațada principală este dominată de un mare dom central, susținut de domuri mai mici, care creează o senzație de armonie și echilibru. Pereții sunt căptușiți cu piatră de calcar, iar feroneriile de sticlă aduc lumină naturală în interior.

Interiorul moscheii este la fel de impresionant. Pereții sunt acoperiți cu peste 20.000 de plăci de faianță de Iznik, predominant în nuanțe de albastru, verde și turcoaz, creând un ambient plin de lumină și armonie. Aceasta a fost prima moschee care a folosit un număr atât de mare de plăci de faianță de acest tip, ceea ce îi conferă un farmec aparte.

Moscheea Albastră nu este doar un loc de închinare, ci și un simbol al unității și diversității culturale din Istanbul. Este un loc unde tradițiile islamice se întâlnesc cu vizitatorii din întreaga lume, care vin să admire atât arhitectura sa magnifică, cât și spiritualitatea care emană din fiecare colțișor.

În interior, atmosfera este una de reverență. Cele șapte domuri care se sprijină pe coloane mari creează o senzație de spațiu vast, iar luminile naturale care pătrund prin cele 260 de feronerie de sticlă adaugă un plus de magie. Rugăciunile zilnice și ceremoniile religioase aduc o vibrație de sacralitate, atrăgând atât credincioși, cât și turiști curioși.

Moscheea Albastră a devenit rapid o atracție turistică majoră, primind milioane de vizitatori anual. Acest lucru a generat nu doar un interes cultural, ci și un impact economic semnificativ asupra regiunii. Turiștii sunt atrași nu doar de frumusețea arhitecturală, ci și de poveștile care se împletesc în jurul acestui loc sacru.

De asemenea, Moscheea Albastră servește ca un important centru educațional și cultural, găzduind diverse activități și evenimente menite să promoveze dialogul intercultural și înțelegerea între diferite tradiții religioase.

Palatul Topkapi-oglinda Imperiului Otoman

Formator Savu Gabi
ICAR Costești

Palatul Topkapi, situat în inima Istanbulului, este una dintre cele mai reprezentative și emblematice structuri ale Imperiului Otoman. Construit în secolul al XV-lea, sub domnia sultanului Mehmed al II-lea, palatul a servit drept reședință oficială pentru sultani timp de aproximativ 400 de ani, până în secolul al XIX-lea. Astăzi, este un muzeu care oferă o privire fascinantă asupra istoriei, artei și culturii otomane.

Palatul Topkapi se extinde pe o suprafață impresionantă de aproximativ 700.000 de metri pătrați și este compus dintr-o serie de curți, clădiri și grădini. Structura sa arhitecturală reflectă stilul otoman tradițional, cu influențe bizantine și persane.

Intrarea principală, cunoscută sub numele de Poarta de Mare (Bab-i Hümayun), este impresionantă, având un arc mare și uși masive din lemn. Din această poartă, vizitatorii pătrund în prima curte, care era folosită pentru activitățile zilnice ale palatului.

Palatul este organizat pe trei curți principale. Prima curte este o zonă publică, unde se desfășurau evenimentele oficiale și unde funcționarii și vizitatorii se adunau. Aici se află și diverse clădiri administrative.

A doua curte, accesibilă doar celor aleși, include clădiri importante precum Haremul, unde trăiau soțiile și concubinele sultanului. Haremul este o parte esențială a palatului, fiind un loc de intimitate și putere. Structura este complexă, cu camere ornate, grădini și săli de recepție.

A treia curte este centrul administrativ și religios al palatului, unde se află Moscheea Palatului, o bijuterie arhitecturală, și diverse biblioteci și camere de ceremonii.

Palatul Topkapi găzduiește o bogată colecție de artefacte istorice, inclusiv obiecte de artă, manuscrise, bijuterii și arme. Printre cele mai valoroase expuneri se numără relicvele profetului Mahomed, cum ar fi părul său, sabia și alte obiecte sacre. Muzeul are, de asemenea, o impresionantă colecție de bijuterii otomane, inclusiv celebrul „Topkapi Dagger", care este un simbol al bogăției și puterii sultanilor. Grădinile palatului sunt un alt aspect remarcabil, oferind un refugiu liniștit în mijlocul agitației orașului. Acestea sunt amenajate cu copaci, flori și fântâni, oferind vederi panoramice asupra Bosforului și a Mării Marmara.

Cartierul Eminonu

Formator Stoenescu Lăcrămioara
ICAR Costești

Eminönü, situat în vestul Istanbulului, este un loc deosebit de semnificativ din punct de vedere istoric. Conform surselor, acesta a fost una dintre primele așezări ale Bizanțului, având, de-a lungul timpului, o coastă care a servit ca port în perioada bizantină. Astăzi, Eminönü este un punct de atracție

major pentru turiști, reprezentând inima comerțului din Istanbul, oraș care a fost mai întâi capitala Imperiului Roman de Răsărit și ulterior a Imperiului Bizantin și Otoman. Hanurile istorice din zonă, care au funcționat ca centre comerciale timp de 1500 de ani, vorbesc despre bogata istorie a acestui loc, chiar dacă multe dintre ele nu mai sunt folosite astăzi.

Eminönü este perceput ca o adevărată manifestare a senzualității, un paradis al imaginației, unde se îmbină tradiția cu modernitatea. Piața Eminönü, plină de viață, oferă o experiență unică, cu atracții istorice și o atmosferă vibrantă. Plimbările de seară în această zonă sunt fascinante, iar chiar și la miezul nopții, viața de aici nu încetează. Eminönü este locul ideal pentru a savura pește proaspăt cu pâine sau pentru a cumpăra mirodenii din faimosul Bazar al Mirodeniilor.

Regiunea reprezintă, de asemenea, un nod important de transport, fiind accesibilă prin tramvai, autobuze IETT, feriboturi, metrou și Metrobus. În timpul zilei, străzile sunt animate de oameni din diverse colțuri ale lumii, iar seara, atmosfera devine mai calmă, oferind o oportunitate perfectă de a savura aerul local. Merită să ne rezervăm o zi pentru a explora Eminönü și a ne bucura de toate comorile pe care acest cartier istoric le oferă.

Eminönü este unul dintre cele mai vechi cartiere din Istanbul, situat în centrul zonei Orașului Vechi. Eminonu se află chiar în inima orașului cu ziduri Constantin și este locul în care a fost fondat Bizanțul. Eminonu este centrul și punctul focal al unei istorii incredibil de bogate. Eminonu este înconjurat de Podul Galata, Cornul de Aur și sus, pe deal, de Palatul Topkapı, Moscheea Albastră (Sultanahmet Camii) și Hagia Sofia (Aya Sofya).

Aproape fiecare cartier este o lume diferită în sine în acest oraș întins. Poziția sa liminală între cele două continente devine locul prin care identitățile culturale se articulează în ficțiunea contemporană despre Turcia. Cu siguranță nu există oraș mai năucitor pe fața pământului decât Istanbul; Un prag senzorial abia perceptibil și un mijloc temporar într-o metropolă glorioasă. Ce statut inspirațional din punct de vedere social și structural!

Coasta Eminönü, unde Bazarul condimentelor se află, a fost o zonă de piață aglomerată încă din perioada bizantină. Acest bazar destul de plin de viață își păstrează încă spiritul autentic și vechi. Tarabele colorate de mirodenii vă vor atrage atenția la intrarea în Bazarul de Mirodenii. Nu uitați să cumpărați mirodenii medicinale!

În acest bazar istoric și nostalgic, veți găsi suvenirurile pe care le căutați în magazinele de vânzare rahat, șaluri de mătase, mărgele de ochi rău. La Piața de Flori, chiar lângă Bazarul de Mirodenii, poți intra în lumea florilor colorate și poți rătăci prin piață însoțit de arome parfumate.

Marele Bazar își menține distincția ca unul dintre cele mai vechi și mai mari bazaruri la nivel global din trecut până în prezent. Continuă să deservească de peste 500 de ani cu cele aproape 4 mii de magazine și aproximativ 25 de mii de angajați. Deși multe dintre ele s-au schimbat astăzi, se poate înțelege ce se face și se vinde acolo uitându-se la numele străzilor și hanurilor din bazar.

Marele Bazar, construit de Fatih Sultan Mehmet în 1460 după cucerirea Istanbulului pentru a genera venituri pentru Hagia Sofia, își continuă funcția ca unul dintre cele mai critice și complexe proiecte dezvoltate de Imperiul Otoman. Este pe lista patrimoniului mondial UNESCO.

Moscheea Rüstem Pașa. Această moschee, care este opera lui Mimar Sinan, se află de la sine pe lista celor ce trebuie vizitate. Veți vedea cele mai de succes titluri ale perioadei, mai ales în interiorul clădirii. În fiecare parte a moscheii au fost folosite plăci diferite și este un exemplu excelent **Arhitectura otomană**. Nu vei regreta că ai făcut o scurtă pauză din călătoria ta și că ai văzut acest loc.

Ce să mănânci în Eminonu?

Balık Ekmek la Eminönü (sandviș cu pește) este o delicatesă foarte faimoasă a zonei. Situat pe debarcaderul Eminönü, unul dintre cele mai faimoase mâncăruri stradale din Istanbul de mâncat este balık-ekmek, un sandviș cu macrou la grătar. Există o serie de bărci în care tarabele de mâncare sunt amenajate grătarul și macroul. Puteți lua loc pe debarcader la una dintre bărci și puteți comanda un sandviș mare de pește pentru o masă sau o gustare fantastică.

Podul Galata

Sandu Alexandru Gabriel
ICAR Costești

Podul Galata, care leagă Eminönü și Karaköy, este un pod faimos cu restaurante sub el. Când mergi la Eminönü, poți să te plimbi pe Podul Galata pe marginea Karaköy și să respiri istoria Istanbulului. Este un loc istoric minunat pentru a urmări pescarii, Turnul Galata, Cornul de Aur, Podul Bosforului și Marmara.

Podul Galata, se întinde elegant peste Cornul de Aur în Istanbul, este mult mai mult decât o simplă construcție; este o punte vie între istorie și modernitate, între tradiții diverse și inovație. De-a lungul secolelor, acest pod a fost martorul unor evenimente cruciale, aducând împreună oameni din diferite colțuri ale lumii.

Primele mențiuni despre un pod în această zonă datează din secolul al XIII-lea, când comercianții venețieni și genoese construiau structuri temporare pentru a facilita comerțul.

Leonardo da Vinci a propus un design pentru un pod în 1502, la cererea sultanului Baiazid al II-lea. Acesta era un pod cu o singură deschidere, lung de 240 de metri, care ar fi devenit cel mai lung din lume la acea vreme, dar proiectul nu a fost aprobat.

Mai târziu, Michelangelo a fost invitat să proiecteze un pod, dar a refuzat, iar ideea a fost abandonată până în secolul al XIX-lea.

În timpul domniei sultanului Mahmud al II-lea, a fost construit, în 1836, Podul Hayratiye, cunoscut și sub numele de Podul Binefacerii. Acesta a fost realizat de amiralul Fevzi Ahmet Pașa, având o lungime de aproximativ 500-540 metri.

În 1845, Valide Sultan a construit primul pod Galata, numit Cisr-i Cedid sau Podul Nou. Acesta, din lemn, a fost folosit timp de 18 ani, fiind marcat de o inscripție care menționa construcția sa. Primul care a

trecut pe acest pod a fost sultanul Abdul-Medjid, iar primul care a navigat sub el a fost căpitanul francez Magnan cu nava Cygne.

Cu toate acestea, podul pe care îl vedem astăzi a fost finalizat în 1994, reprezentând al patrulea pod construit pe acest loc. Are o lungime de aproximativ 490 de metri și o lățime de 80 de metri, cu piloni puternici care îi asigură stabilitatea, făcându-l capabil să suporte atât traficul intens, cât și numeroșii pietoni care îl traversează zilnic.

Pe lângă rolul său funcțional, Podul Galata servește ca un spațiu social vibrant. Aici, localnicii se adună pentru a pescui, iar comercianții stradali oferă delicatese turcești, creând o atmosferă animată. Muzicienii și artiștii stradali contribuie la această energie, aducând un plus de vitalitate și culoare, transformând podul într-un loc de întâlnire culturală.

În timpul serilor, lumina blândă a apusului se reflectă în apa Cornului de Aur, iar atmosfera devine și mai magică. Turiști și localnici se bucură de priveliște, admirând orașul care se desfășoară în fața lor. Fiecare colț al podului povestește despre istoria Istanbulului, iar fiecare melodie cântată de artiștii stradali adaugă un nou strat acestei narativități continue.

Podul Galata nu este doar o arteră de transport, ci și un simbol economic vital. Aceasta facilitează comerțul și turismul, contribuind la prosperitatea regiunii. Restaurantele și cafenelele de pe pod atrag un număr mare de vizitatori, generând venituri importante pentru economia locală și oferind un loc de întâlnire atât pentru localnici, cât și pentru călători.

Totuși, acest simbol al Istanbulului se confruntă cu provocări. Traficul intens și poluarea reprezintă riscuri pentru integritatea sa, iar autoritățile trebuie să implementeze măsuri de întreținere pentru a asigura durabilitatea podului în viitor.

Podul Galata este o structură emblematică care reunește trecutul și prezentul, servind ca un loc de întâlnire și inspirație. Cu dimensiunile sale impunătoare și importanța sa culturală, acest pod continuă să fie o parte esențială a identității Istanbulului, o punte care leagă nu doar două maluri, ci și inimi și povești din întreaga lume.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, in any form or any means, without permission in writing from the authors.

Co-funded by the Erasmus+ Programme of the European Union

„The European Commission is not responsible for any uploaded or submitted content. The content reflects the views only of the European Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein"

ICAR Costesti

